

Robert Behr

---

PROIECTUL ORIGINI



Robert Behr

# **Proiectul Origini**

*Cristian PlusArt*  
Malu Mare, 2026

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**

**BEHR, ROBERT**

**Proiectul origini** / Robert Behr. - Malu Mare : Editura Cristian Plusart, 2026

ISBN 978-630-6803-13-2

821.135.1

**Copyright © Editura Cristian PlusArt**

Imaginea copertei: Cristian PlusArt cu suport AI

**Editura Cristian PlusArt,**

str. Gutuilor nr. 3,

207365, Malu Mare, Dolj, ROMANIA

Facebook: Cristian PlusArt

e-mail: [contact@cristianplusat.ro](mailto:contact@cristianplusat.ro)

tel.: +40.732.740511

Dedic această carte omului curios, omului însetat de cunoaștere, omului ca parte a Universului.

Urmând lungul drum al evoluției sale, omenirea a privit întotdeauna cerul din cele mai vechi timpuri cu admirație reverențioasă și curiozitate insașiabilă. Mii de fulgere nu numai că au traversat cerul, dar au trezit și spiritul uman, împingându-l neobosit în căutarea unui vis pe care numai el și-l putea imagina.

Tranziția către vremuri noi a adus o revoluție tehnologică: mașini noi, tehnologii de ultimă oră și posibilități fără precedent, care au deschis noi orizonturi. Punctul culminant al acestor eforturi a fost ruperea de leagănul pământului. Primii oameni care au reușit să se desprindă de Pământ au fost întâmpinați de semenii cu profundă consternare și îngrijorare și, dintr-un punct de vedere pur științific, cu admirație și bucurie pentru marea realizare.

Impulsul a fost dat. Omul a perseverat cu o hotărâre de neclintit în a-și îndeplini visul. Prin eforturile sale comune și perseverența de neclintit, a reușit în sfârșit să-și atingă obiectivul râvnit: stăpânirea spațiului și eliberarea definitivă de gravitația Pământului.

Proiectul Origini s-a născut din această ambiție milenară.

Autorul

# Capitolul 1

## INTERFERENȚA FLORALĂ

### COLIZIUNEA

Dorind lumină de dimineață și aer proaspăt pentru cele mai frumoase flori ale ei, Iris a deschis ușa, purtând cu ea o găleată mare plină de margarete proaspete. În același timp, Antoine, a cărui minte era cufundată în analiza mentală a unei secvențe complexe de ADN, a apărut brusc de după colțul magazinului. Ochii lui nu erau ațintiți pe strada aglomerată, ci pe bilețelele mâzgălite în grabă, conținând note pe marginea planului său. Soarta, sau simpla cinetică, a făcut ca șocul să fie inevitabil.

Margaretele au zburat în aer, arcuindu-se într-un cerc alb și galben, iar găleata metalică a zdrăngănit puternic pe trotuarul pietruit. Antoine s-a împiedicat. Foile și fragmentele de hârtie au zburat și ele în smocuri și mai groase, iar prețioasa lui carte i-a alunecat din mâini. Nu a dezvăluit aspecte ale orașului, ci diagrame complexe, grafice biologice și simboluri ciudate amestecate cu desene ale structurilor celulare.

Surprinsă de violența coliziunii, Iris și-a înăbușit un țipăt, dar nu a căzut. S-a trezit în schimb în fața unui bărbat care era în același timp strălucitor, vizibil disperat și, evident, nepotrivit cu cadrul floral în care nimerise accidental. Ochii lui, de obicei dulci, erau luminați de o surpriză intensă.

Dându-și seama de amploarea dezastrului, Antoine a roșit.

— O, Doamne! Eu... Îmi pare atât de rău! Este de neiertat! S-a bâlbâit el, aplecându-se stângaci.

Nu mai era doctorul Dubois, ci un bărbat stângaci în mijlocul florilor.

— Sunt un dezastru ambulant! Nu m-am uitat deloc înco-  
tro mă duc.

Iris l-a privit culegând florile cu o nerăbdare aproape copi-  
lărească. Un zâmbet mic, amuzat dar tandru, i-a apărut pe buze.  
S-a aplecat să-l ajute, iar atenția i-a fost atrasă de portmoneul de  
piele, stropit de apa din găleata cu flori. Strecurată într-un suport  
pentru carduri, se zărea o carte de vizită.

A luat-o ușor și a citit curioasă, cu voce tare:

— Doctor Antoine Dubois, genetician...

Și-a ridicat privirea spre el, apoi a continuat zâmbitoare:

— Cred că tocmai am lovit un geniu.

Surprins să fie astfel identificat, Antoine s-a îndreptat  
dintr-o dată de spate.

— Într-adevăr, acesta este numele meu. Dar poți să-mi  
spui Antoine. Dumneavoastră, doamnă florăreasă, care sunteți  
singurul meu martor la această crimă împotriva botanicii...?

— Iris Moreau, încântată, a răspuns ea, întinzându-i mâna.

Contactul a fost scurt, iar strângerea de mână a pecetluit  
începutul unei legături.

— Cred că tocmai am prăbușit o parte a lumii mele... s-a  
oprit el, căutându-și cuvintele, apoi a încheiat cu o voce puțin  
mai adâncă: ...împotriva frumuseții muncii tale, Iris.

Iris s-a îmbujorat.

— Împotriva lui L'Églantine, în mod sigur.

I-a zâmbit din nou.

— Aduc puțină ordine în haosul lumii cu ajutorul florilor.  
Lasă-mă să te ajut.

Iris a ridicat delicat una dintre hârtiile subțiri mângălite care căzuseră pe trotuar și a privit-o cu atenție. Analizând liniile și simbolurile încâlcite, a spus cu sinceritate:

— Aceste hârtii... Sunt ca un labirint; nu găsesc nimic inteligibil. Ce fel de secrete ascunzi, Antoine?

Întrebarea a plutit în aer, creând un moment de apropiere între cei doi. Obişnuită cu ordinea și armonia pe care o aduc florile, Iris era intrigată de misterul ascuns în notele ciudate ale străinului. Simțea că în spatele lor se ascunde o lume la fel de complexă și de fascinantă ca cea a naturii pe care o iubea.

Antoine a zâmbit – un zâmbet sincer și rar care i-a luminat trăsăturile.

— Secrete care încearcă să germineze, cred. La fel ca tine cu bujorii tăi. Dar, trebuie să recunosc, am găsit mai multă lumină în ochii tăi decât în aceste ecuații pe care le-am studiat toată noaptea.

Iris s-a uitat la el pentru o clipă, schimbul de priviri nefiind despre flori, ci despre o legătură inexplicabilă.

— Ai grijă, Antoine. Dacă continui cu fraze atât de frumoase, s-ar putea să-ți cer o cafea pentru a repara daunele.

— Asta ar fi cea mai bună consecință a acestui dezastru, a răspuns el, cu inima mai ușoară decât fusese de luni de zile.

Deși era un început neobișnuit, acea coliziune neașteptată a aprins o scânteie care avea să schimbe multe lucruri.

## Capitolul 2

### O PROPUNERE SURPRINZĂTOARE

#### ÎNFLORIREA ȘI FISURA

Legătura lor a fost de o viteză și o intensitate neașteptate. Fascinat de blândețea și perspicacitatea lui Iris, Antoine a continuat să o viziteze asiduu. A găsit în ea un refugiu fericit

Împotriva complexității amețitoare a cercetărilor sale și a greutății secretului care, zi de zi, îl consuma. Ea a fost ancora lui într-o realitate mai umană, aducându-l înapoi de la stele la pietrele pietruite ale străzii. Iris, la rândul său, a fost captivată. Intrigată de acest bărbat strălucit și stângaci, a fost profund impresionată de pasiunea care îi anima munca și de aparenta sa vulnerabilitate față de lumea simplă. A descoperit adâncimea abisală a minții lui și a întrezărit povara imensă a cunoștințelor sale, o cunoaștere pe care ea o ținuse la distanță. Dragostea lor, departe de a fi o coincidență, a înflorit cu o limpezime rară, conducând rapid la căsătorie, pecetluind o uniune pe care soarta părea să o fi ȧesut pentru o misiune extraordinară de care încă nu erau conștienȧi.

În acest context de fericire conjugală recentă, într-o seară, când strălucirea caldă a unei lămpi slabe a înmuiat sufrageria, telefonul lui Antoine a sunat, spulberând seninătatea vieȧii lor.

— Ce s-a întâmplat, Antoine? Ești foarte palid, a întreat Iris, vădit îngrijorată.

I-a pus ușor o mână pe braț, atingându-l cu o căldură familiară. Inima i s-a strâns când a văzut expresia întunecată, aproape îngrozită, care pusese stăpânire pe fața soțului ei.

Antoine a înghițit cu dificultate, cu ochii ațintiți pe un punct invizibil, dincolo de perete.

— A fost... Agenția Spațială Franceză — ASF îi spun pe scurt. A mototolit receptorul pentru o clipă, ca și cum ar fi ținut ceva fierbinte în mână. Vor să mă vadă. Urgent. Pentru un proiect... Ei spun că este crucial.

N-a mai spus nimic, dar tonul vocii sale, profund și ciudat de modulat, trăda atât o neliniște profundă, cât și o fascinație aproape înspăimântătoare.

Iris l-a privit, cu sprâncenele încrețite. Intuiția ei de florăreasă s-a declanșat ca o alarmă tăcută. A revăzut din nou prima lor întâlnire, amestecul de foi ciudate și margarete căzute și modelele de neînțeles de pe geanta pe care o purta. Și-a amintit de fragmentele din conversații științifice pe care le lăsase să scape, cuvinte genetice complicate care uneori păreau să se învecineze cu delirul. Simțea, în adâncul sufletului, că ceea ce tocmai se întâmplase era legat de această parte secretă și inviolabilă a vieții lui Antoine, cea pe care o ținea departe chiar și de ea. Lumea exterioară tocmai îi revendicase geniul.

## PACTUL SECRET

A doua zi dimineața, înainte de zori, Antoine s-a dus la punctul de întâlnire convenit. Era un complex de ultimă generație, aproape invizibil, ascuns la periferia orașului, un loc a cărui existență era ținută secretă. Gărzile impasibile și controalele biometrice sofisticate l-au ghidat pe coridoare imaculate, scăldate

într-o lumină rece, până la o sală de conferințe care era și mai futuristă.

Acolo îl așteptau trei siluete impunătoare, simboluri ale puterii care urma să fie exercitată asupra vieții sale: directorul ASF, reprezentând autoritatea administrativă; un general, reprezentând autoritatea militară, și o femeie cu o privire pătrunzătoare, evident un om de știință de rang înalt. Fără bibelouri, fără politețe de prisos; aerul era încărcat cu o gravitate implacabilă.

— Domnule Dubois, a început directorul cu o voce profundă și impasibilă. Vă mulțumesc că ați venit atât de repede. Avem o propunere pentru tine. O propunere care nu numai că îți va schimba viața, ci și cursul istoriei umane. Se referă la Proiectul Originii.

S-a oprit calculat, lăsând cuvintele să plutească greu în aerul închis. În clipa aceea, omul de știință a preluat inițiativa. S-a apropiat de un ecran uriaș pe care au început să ruleze imagini și grafice — vederi uimitoare ale spațiului, stații orbitale sofisticate, apoi diagrame biologice de o complexitate amețitoare, unele ciudat de familiare lui Antoine.

— Avem nevoie de expertiza dumneavoastră unică în genetică, Dr. Dubois, pentru cea mai critică fază a acestui proiect. O fază neîncercată până acum. Vrem să observăm, să înțelegem și, dacă este posibil, să ghidăm dezvoltarea vieții umane într-un mediu extraterestru. Acesta este un experiment științific fără precedent, menit să împingă limitele cunoașterii și să observe ce se întâmplă atunci când sămânța umană este replantată.

Antoine a simțit un fior de gheață străbătându-l. Se așteptase la ceva uriaș, dar nu la acea scară. Ochii săi lacomi scanau imaginile, căutând indicii, pentru o înțelegere mai profundă a ororii sau uimirii care îl așteptau. Propunerea l-a îngrozit, dar l-a și atras irezistibil datorită provocării.

## Capitolul 3

### RĂDĂCINILE PĂMÂNTENE ALE LUI IRIS

#### UMBRA ȘTIINȚEI

Propunerea îndrăzneță a Agenției Spațiale Franceze a aruncat o umbră amețitoare și înghețată asupra casei calde pe care Antoine și Iris tocmai o fondaseră.

Pentru Antoine, chemarea științei, deși terifiantă în magnitudinea sa, a răsunat ca o sirenă puternică; a fost împlinirea unei vieți de geniu, oportunitatea de a participa la experiența supremă a umanității. Pentru Iris, pe de altă parte, această chemare însemna dezrădăcinare. Viața, însuși sufletul său, era ancorată în ciclurile naturii, în contact direct cu pământul negru și fertil din care izvora. Magazinul său, „L'Églantine", nu era doar o afacere; era sanctuarul ei, o extensie senzorială și vitală a ei.

În fiecare dimineață, când deschidea ușa, mirosul de pământ umed, parfumul îmbătător al trandafirilor proaspăt tăiați, aciditatea înțepătoare a citricelor și dulceața reconfortantă a iasomiei o învăluiau cu o îmbrățișare familiară. Cunoștea fiecare floare, fiecare plantă. Știa, fără să aibă nevoie de instrumente, când o orhidee lânzește de sete, când o ferigă are nevoie de aurul luminii sau când un trandafir trebuie tăiat pentru a înflori mai bine. Mâinile sale, care compuneau buchete pentru nunți și înmormântări cu o abilitate aproape magică, erau obișnuite cu delicatețea vulnerabilă a petalelor și cu rugozitatea protectoare a tulpinilor.

Gândul de a lăsa toate acestea în urmă, de a fi închisă într-o cutie de metal sterilă, lansată pe o orbită în jurul Pământului pentru un experiment pe care l-a considerat dezumanizant — „procrearea științifică” — a făcut-o să se îmbolnăvească de anxietate. Cum ar putea viața să prindă rădăcini și să înflorească fără gravitația liniștitoare a Pământului, fără briza blândă a vântului, fără ciclul natural al soarelui și al ploii? Munca ei o învățase despre interdependența tuturor ființelor vii, despre apartenența lor viscerală față de un ecosistem fragil și perfect. Spațiul i se părea antiteza absolută a tot ceea ce iubea.

## DIALOG CU FISURI

În ciuda urgenței și secretului absolut impus de ASF, Iris și Antoine au petrecut nopți întregi vorbind, vocile lor fiind adesea tensionate, uneori întrerupte de emoție.

Antoine a încercat să explice, cu argumente strălucite, dar reci, măreția științifică a proiectului, oportunitatea istorică, „necesitatea” pentru viitorul umanității.

— Cum poți lua în considerare să naști și să crești un copil... acolo sus, Antoine? a întrebat ea într-o seară, vocea ei izbucnind într-un suspin reținut. Fără pământ, fără soare care să-l încălzească, fără ploaie care să-l hrănească? Este... este împotriva naturii! Este deșertul sufletului!

Antoine i-a luat mâinile și le-a strâns, încercând să-i ancoreze temerile cu contactul fizic.

— Știu, iubirea mea. Îți înțeleg reticența. S-a oprit, observând confuzia și anxietatea din ochii lui Iris. Dar... ASF s-a gândit la asta. Ei au proiectat stația orbitală, numită Nova, ca pe un ecosistem în miniatură.

A respirat adânc, știind că ceea ce urma era cheia pentru a o convinge.

— Au o grădină hidroponică, complet autonomă. Nu doar câteva legume, Iris. Un adevărat spațiu verde, cu aer reciclat exclusiv de vegetație, lumini sofisticate care imită ciclul solar și chiar... o simulare a umidității și a unei ușoare ploii.

A insistat apoi asupra punctului crucial:

— Este conceput pentru bunăstarea psihologică. Pentru a crea cel mai terestru mediu posibil, chiar dacă suntem pe orbită. Iar, Iris, a adăugat el cu o speranță fragilă în voce, au insistat ca această grădină să aibă grădinari. Ei ne cer, ca și cuplu, să fim gardienii acestei noi lumi. Este o grădină doar pentru noi, pentru echilibrul nostru.

Iris s-a uitat la el, cuvintele lui Antoine strecurându-se ușor printre zalele de fier ale reticenței ei. O grădină. În spațiu. Ideea era nebunească, absurdă din punct de vedere cosmic și, totuși, incredibil de seducătoare pentru florăreasa din ea. Nu i-a îndepărtat frica sau sentimentul de dezrădăcinare, dar i-a dat o aparență de familiaritate, o conexiune fragilă și vitală cu viața pe care o cunoștea. A înțeles că această mențiune a grădinii nu era nesemnificativă: era o recunoaștere a rolului ei, a ceea ce putea aduce acestui proiect dincolo de simpla ei fiziologie.

Proiectul Originii a devenit astfel un calvar cosmic, plantat în inima căsniciei lor, amenințând să dezrădăcineze totul, dar promițând, în schimb, și să sudeze iubirea într-un destin fără precedent, în care, împreună, urmau să planteze rădăcinile propriului lor viitor.

## Capitolul 4

### ANTRENAMENTUL ASTRONAUȚILOR ȘI PUTEREA IUBIRII

#### EXILUL IGIENIZAT

Aerul din centrul de instruire al Agenției Spațiale Franceze era proaspăt și igienizat, în contrast puternic cu mirosurile calde, pământii și organice ale magazinului lui Iris. Își luase rămas bun de la „L'Églantine”, de la zilele presărate cu flori — un rămas bun forțat, aproape dureros, cu mâinile în pământ. La ASF, fiecare minut era dictat de protocoale stricte, exerciții fizice intense și cursuri teoretice de o complexitate amețitoare.

De îndată ce au ajuns, Antoine și Iris au fost cufundați într-un vârtej de examinări medicale și psihologice. De la analize de sânge la cele mai avansate RMN-uri, la teste psihologice care au sondat fiecare colț al puterii lor mentale, nimic nu a fost lăsat la voia întâmplării. Corpurile și mințile lor au fost examinate în detaliu pentru a se asigura că sunt candidații „perfecti” ai provocării colosale numite Proiectul Origini.

Apoi a venit faza dificilă a antrenamentului. Antoine, cu rigoarea sa științifică și intelectul său strălucit, s-a adaptat rapid la cursurile despre sistemele complexe ale stației orbitale Nova, la simulările de defecțiuni și protocoalele de urgență. Minteia lui absorbea fiecare informație și fiecare tipar cu o sete insașiabilă. Pentru el, fiecare provocare însemna o enigmă de rezolvat, un pas mai aproape de înțelegerea finală și stăpânirea necunoscutului.